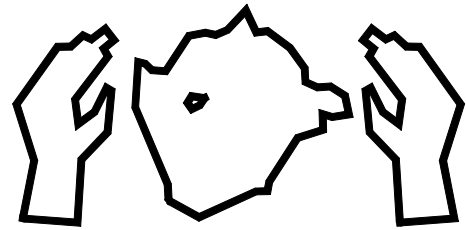

Mieninfo

Nr 4 / 2005 december -05, januari och februari -06

Red: Curt Ihlström 0477-15080 / Eivor Lindstrand 0459-85122 / Björn Jäderås 0459-85143

Adress: Hakefors 3 , 362 92 Tingsryd

e-post: info@bjk.g.se

webbsida: www.netg.se/miengruppen

Ni ska märka att det blir väldigt mycket storm i detta nummer (och tur är väl det annars blev det ett tunt nummer). Men det är en del i redovisningen av projektet "Storm över Mien" som Miengruppen jobbar med. Och vi tycker att alla i bygden också ska kunna ta del av det.

Det börjar redan här med en.....

HJÄRT-LUNGRÄDDNINGSKURS

På Civilförsvarets bord i Bygdegården hade vi lagt en lista på vilken man kunde anmäla sitt intresse att delta i en hjärt-lung-räddningskurs.

21 personer har skrivit upp sig vilket innebär att det kommer att avhållas 2 kvällskurser å 2 kvällar i Bygdegården. Troligtvis kommer den första kursen att äga rum i januari 2006. Vi återkommer telefonledes med närmare tidpunkt.

Kursen är gratis och det finns för övrigt möjlighet för ytterligare 3 personer att anmäla sig.

Ring till Claire, 0459 851 05, om du är intresserad.

Utdrag ur artikel av Berne Strömqvist, kanslichef vid Civilförsvaret i Växjö

Lördagen och söndagen den 15 – 16 oktober 2005 ordnade Miengruppen spännande temadagar och utställning i Gäddeviksås Bygdegård. Tingsryds Civilförsvarets förening med ordf. Stig Karlsson och sekreteraren Åke Sandin som huvudansvariga informerade från ett uppskattat utställningstält om praktiska råd, utrustning

och kunskap vid svåra påfrestningar i samhället.

Frågestunden efter de olika informatörernas inlägg om vidtagna åtgärder efter stormen blev inte så het, men krav på bättre beredskap av alla aktörer var entydig. Det blev mycket spännande och lyckade temadagar om Stormen Gudrun, anordnade av engagerade, kunniga, kreativa och ovärderliga Gäddeviksåsbor.

Berne Strömqvist

Kura skymning

På ettårsdagen av stormen Gudrun söndagen den 8 januari med start vid 14-tiden anordnar Miengruppen en grill-, berättar- och informationsafton vid bygdegården. Vi gör en lägereld där vi kan grilla korv och berätta mer eller mindre ruskiga (eller roliga) historier om stormen eller annat. Vid alltför bistert eller ruskigt väder flyttar vi inomhus, dock inte brasan. Det finns korv och bröd men ta med varma kläder, något att dricka och historier. Varmt fika bör vi kunna fixa inomhus.

Miengruppen

Spelmansstämman

Ett ensamt foto av Ferdinand

STORM ÖVER MIEN, TEMAHELGEN DEN 15-16 OKTOBER

Efter en längre tids praktiskt förarbete var det dags för den stora helgen.

Ingemar väntar på tur medan Bodil och Claire inleder helgen

Ingemar Svensson från Kreab var den första talaren. Han berättade väldigt utförligt om organisationen, hur många anställda de har, hur många meter ledning det är per kund etc. Allt detta kanske för att man skulle få en förståelse för bl.a. den höga nättariffen. Redogjorde vidare i detalj om förberedelserna inför stormen, hur man efteråt byggde upp organisationen och förfogade över ett 100-tal personer förutom de hemvärns- och militärfolk som också sattes in. Pointerade att Kreab köper råkraft från E.ON och Olofströms Kraft, vilket väl ska tolkas som att mycket av det yttersta ansvaret ligger hos dem. Ingemar Svensson underströk att detta område är tämligen olönsamt, vilket föranledde en åskådare att dra konklusionen att Kreab egentligen helst av allt vill bli av med oss. IS berättade att så mycket kabel som möjligt nu kommer att grävas ner, och den kostnaden kommer vi att få betala via nätavgiften som kommer att höjas med ca 500 kr per år. Man bör vara uppmärksam på att nergrävningen ingalunda kommer att betyda att strömlösa perioder är ett minne blott, vi kommer fortfarande att kunna drabbas om än förhoppningsvis i mindre omfattning.

Jan Johansson, fd Plan- och Näringslivschef i Vetlanda, ledde frågestunderna, både spontana under föredragen samt efter varje programpunkt.

Det skulle vid stormmiddagen visa sig att Jan inte alltid var så allvarlig. Hans skrönor fick många att kikka av skratt.

Nästa talare var Bo Rybrand från TeliaSonera. Han inledde avväpnande med att säga att han ville fokusera på tiden efter stormen, vilket väl kanske var en sanning med modifikation. Bland det första skylldede han ifrån sig och lade i princip ansvaret för teleavbrottet på nätleverantörerna. Man kan i sitt stilla sinne undra varför det efter att strömmen kom tillbaka har varit så otroligt många teleavbrott? Hävdade att det tagit tre månader att ge alla kunder den fasta telefonin tillbaka, vilket inte heller överensstämmer med verkligheten.

Inte bara tele- och kraftledningarna krånglar. Ingemar och Bo försöker att trimma in datorn.

Bo Rybrand var en erfaren föredragshållare och tenderade att slingra sig undan obehagliga eller obekväma frågor på ett mycket skickligt sätt. Mest frustrerande av allt var känslan av att när han avslutade sitt inlägg hade man egentligen inte blivit speciellt mycket klokare. Vad tänker Telia göra för att förbättra nätet här, som, det vet vi, är uråldrigt? I BR's ögon var det nog ok. Enligt Flextronics reparatörer är de befintliga ledningar i området närmast museiföremål. Telias man tyckte synd om Telia som befinner sig i ett konkurrensförhållande till alla övriga teleoperatörer. I och med att monopolen har upphävts och konkurrensen är fri så är det självfallet svårare att tjäna samma mängd pengar som tidigare. Och ju sämre folk upplever att Telia sköter sig, ju fler går över till andra operatörer. Enligt Bo Rybrand och Telia så håller just deras bolag en mycket jämnare och högre kvalitet, och de begagnar sig inte av lockpriser etc. Vad säger folk som är beroende av telefonin? Och hur många är vi för övrigt som tycker att det är rätt och rimligt att det är den mobila telefonin det ska satsas på – på bekostnad av den fasta?

Mitt på dagen var det dags för Tingsryd kommun. Kommunchefen Ann-Christine Vösu och planeringssekreterare Jörgen Larsson hade valt att hålla ett gemensamt anförande. Inlägget handlade i korthet om organisationen och resurser vid kris, reflektioner samt den lärdom som dragits av erfarenheterna. En god portion självkritik lades på den bristande förmågan att nå ut med information. Men kommunen fick själv dålig information från elbolagen, vilket självklart inte underlättade för dem. Den lärdom man sa sig fått var bl.a. att man måste ta situationen på allvar mycket snabbt. Man ska etablera en bättre kontakt till ytterområdena. Och inte minst; utnyttja Civilförsvaret i mycket högre grad. Kommunen har en beredskapsplan som daterar sig från 2001 och man kan i nuläget fråga sig varför inte denna har uppdaterats eller varför det inte finns en rapport från tiden i januari 2005. Det är viktigt för bland annat oss härute att på ett mera

handgripligt sätt kunna ta del av de erfarenheter som finns så att vi själva kan göra upp en handlingsplan i mindre format.

Ann-Christine och Jörgen

Nästa på arenan var Claes Sjöblom, länsråd, som redogjorde ganska minutiöst för händelseförloppet efter den 8 januari. Det i sammanhanget mest intressanta var att han påpekade hur Länsstyrelsen i mångt och mycket hade överskridit sina befogenheter. Detta innebär att en nitisk revision skulle anmärka på en rad beslut som fattats ”på eget bevåg”.

Vi tyckte att vi tidsmässigt hade ganska goda marginaler, vilket visade sig att inte riktigt vara fallet. En del pratade mer än vi trott(!), men naturligtvis gick det också en del tid till kaffedrickning, ärtsopps- och korvförtäring mm. Och folk ville dessutom gärna gå omkring inomhus och titta på diverse utställda teckningar, texter och objekt.

Kristina langar korv och soppa till några hungriga damer.

Ibland blev det kö till grytorna...

..men se upp!! Vänd inte ryggen till det kan finnas snattare i byn.

Innan Anna Lilljequist tog vid hade det kommit en del barn, men tyvärr inte så många som vi hoppats på med tanke på att hela lågstadiet från Trojaskolan deltog med sina teckningar och berättelser. Anna Lilljequist berättade om sina stormminnen. Hon är en duktig berättare. Den svåra balansen bestod kanske mest i att hon vände sig till olika ålderskategorier. Hon la ut texten på ett barnvänligt sätt, men övergick efterhand till det mera vuxna, vilket försvårade för barnen att bevara koncentrationen. Hon avslutade med en ”spökhistoria” som verkade falla mera i de yngres smak. Under berättarstunden var bara stearinljus och fotogenlampor tända.

Härefter var det uppträdande utomhus med eldslukaren Mr. Bentone och hans assistent, Mme. Bombardier.

En surrealistisk föreställning där båda visade prov på ett sublimt kroppsspråk och förmåga att fånga så att såväl unga som gamla tidvis skrek av skratt. Inemellan avfyrades lite absurt fyrverkeri. Strålande humor, strålande föreställning!

Under tiden hade ett hyperenergiskt gäng gjort i ordning inomhus; satt fram bord och stolar, dukat, dekorerat etc.

Vildmarkscafét i Belganet hade fixat köttgrytan och Jan Johansson hade hämtat ostkaka i Vrigstad. Snart var bygdegården åter fullsatt och ett 70-tal barn och vuxna bänkade sig vid långborden.

Även i köket var det hyperenergiskt, nåja. Claire och Björn. Dessutom Eva som i alla fall gjorde grytan

Rune Bengtsson tackade för maten och för övrigt föll det på Jan Johanssons lott att säga några välvalda ord. Vid 23-tiden var måltiden och festen slut, allt dukat ut, bord och stolar undanstökade så att det stod klart till söndagen.

Signe och Rune
vgv

Söndagens arbetslag var i gång kl. 10, Civilförsvaret var på plats ganska snart efter, och sen gick det slag i slag.

Civilförsvaret med mycket info och praktiska ting vid elavbrott

Helene Lantz, stormsamordnare från LRF, var den första talaren. Hon är i dag inte längre skogsägare, utan markägare. Hon inledde med att prata om LRF, beskrev organisationen som mycket snabbanpasslig, att man varit snabb bl.a. med information om skyddsutrustning mm. Det har funnits och finns en välfungerande krisberedskap till oroliga skogsägare. Centralt driver LRF en mängd relevanta frågor såsom direktstödet för den förlorade skogen, el- och telekommunikation mm. Regionalt arbetar HL som praktisk rådgivare och är i denna egenskap bl.a. behjälplig med försäkringsfrågor, framskaffande av relevanta blanketter etc. Det som blev en utmaning för organisationen var att definiera och formulera en helt ny roll: Hur skulle de gå till väga för att förutse vilka behov som kunde uppstå i kristiden och i förlängningen, hitta lösningar på problemen?

Helene och Tommy

Det pratades mycket om att sätta fokus på framtiden, om att framhäva landsbygdens rättigheter vad gäller el och tele. Det gäller att se nya möjligheter och hitta nya lösningar, att ordna utbildningar för att anpassa verksamheten till framtiden. Helene lämnade ordet till Tommy Albinsson, regionalt ombud, som bl.a. framhävde sin upplevelse av ett mycket positivt samarbete med Sydkraft samt vikten av att man i fortsättningen ser till att ha "övningar" med elbolagens folk. Han efterfrågade f.ö. mer samarbete med POSOM eftersom han ansåg att LRF:s lokala förankring skulle vara till stor nytta. Avslutade med att säga (eller var det HL) att han fick ståpås när han fattade hur duktiga LRF:s folk varit.

Därefter fick Dan Fjällström från Hemvärnets 11:e Bataljon ordet. Han och kollegan, Kjell Karlsson, mötte upp i full mundering, uniform med ett större antal knappar och band!

Dan med knapparna

Dan gick igenom Hemvärnets historik, hur det startade under 2:a världskriget pga. oro över svenska arméns kapacitet, och hur organisationen mycket snabbt räknade 85.000 man. Vidare berättade han om organisationens uppbyggnad, dess olika beståndsdelar, hur och i vilka situationer man ger stöd till det civila samhället etc.

Hemvärnet med alla samarbetsorganisationer såsom Lottakåren, Bilkåren, Frivilliga Radioorganisationen, Motorcykelkåren med mycket mera verkar ha tentakler långt ut i de minsta samhällsfunktionerna och eftersom organisationen kännetecknas av en väl utbyggd lokalkännedom förstår man att deras insatser kan vara ovärderliga. Kjell Karlsson berättade om sina erfarenheter från stormen. En av hans uppgifter var att ha kontakten till kommunledningen och att sen rapportera till Växjö. Han kunde berätta att Tingsryd och Ljungby var de första som begärde hjälp av försvarsmakten och att Tingsryd genast fick tilldelning från Kallinge. Med hjälp av social- och fritidsförvaltningen drog man ut handlingar på alla personer i kommunen över 75 år, varpå man gjorde sitt yttersta för att nå ut till dessa människor med hjälp. Det var ris till Länsstyrelsen för deras inledande insatser, men desto mera ros för de initiativ som tas i dag.

Stig Karlsson kom in i värmen i ett par minuter för att mycket kortfattat informera om Civilförsvaret som naturligtvis kan mycket annat än att steka korv och koka ärtsoppa.

Stig till höger förhandlar med ett par hungriga herrar om korvpriset

De drogs, som redan nämnts, in i krisarbetet på ett mycket sent stadium trots att de hade erbjudit sina tjänster redan måndagen den 10 januari. Det var ett misstag som ångrades eftersom också

Civilförsvaret är en unik organisation vars medlemmar besitter en ovärderlig lokalkännedom.

Det ligger kanske i sakens natur, men vi fick i alla fall äntligen bekräftat vari skillnaden mellan Hemvärnet och Civilförsvaret grundläggande består; hemvärnsfolket måste ha gjort lumpen och får därmed bära vapen medan Civilförsvaret, som namnet antyder, är en civil organisation med praktisk orientering.

Sista talare var Conny Svensson från E.ON, i dag Europas största, privata energiföretag med 77.000 anställda och 35 miljoner kunder (1 milj. i Sverige). Bolagets format gör dem mindre sårbara inför händelser à la stormen Gudrun.

Conny på E.ON som är förbjuden att framöver kalla företaget för Sydkraft

Bolagets storlek underlättar självfallet också besluten om utbyggnaden av nedgrävda kablar. E.ON har själva vid ett antal tillfällen varit inne på att de kunde agerat snabbare, nått ut med mera och bättre information etc. Ändå verkar det, sett i backspegeln, som om de lokalt varit ganska effektiva, inte minst på samverkansplanet med andra involverade aktörer som kommun, länsstyrelse, kraftbolag, LRF, frivilligorganisationer m.fl. Till skillnad från Kreab hävdar E.ON att de inte tänker höja nätavgifterna för att kompensera för de stora engångskostnaderna. E.ON betraktar f.ö. det nya lagförslaget betr. kundertsättning efter 12 timmars strömavbrott som en skymf mot bolagen och menar att den tidsramen man vill sätta är alldeles för kort.

Vid 15-tiden började arboristen Jan-Roelf Sikkema sin uppvisning i trädbeskärning.

Holland lär betyda Trädlandet enligt Jan-Roelf

Vädret var underbart så det var inget problem att få publiken att stå ute och titta på. Jan-Roelf är oerhört skicklig, klättrar som en apa och ser ut att likt en fågel njuta friheten i trädkronan.

Jan-Roelf springer upp för trädet
Nej bilden är inte felvänd

Sakta men säkert sågade han gren för gren med handsåg och motorsåg undertiden som två assistenter på marken lotsade ner de avsågade grenarna.

Som Jan-Roelf såg oss andra

Allra sista punkt på dagordningen var Björn Jäderås el-kurs. Den var nog betydligt mera teoretisk än praktisk, men lockade i alla fall, tidpunkt och trötthet till trots, knappt 15 deltagare. Det blev en lång kurs, så lång att nyckeln först vreds runt för gott vid 19-tiden. Vi och de som var för utmattade till att sitta kvar till slutet kunde kanske förmå Björn att hålla kursen en gång till?

Vad fick vi ut av helgen? Det är svårt för den som varit så involverad som jag att vara objektiv. Det blev en mycket informativ helg då man fick klarhet i saker som man inte hade någon aning om. Det var mestadels intressant att höra de olika aktörerna och även om vissa tenderade att prata väl mycket om den egna förträffligheten så tycker jag ändå att man fick en mera sammanhängande förståelse för hur diverse organisationer fungerar var för sig och inte minst tillsammans i den situation som stormen Gudrun gav upphov till. Det som man kunde sakna var en starkare och mera seriös fokusering på framtiden bland de aktörer vars företag representerar ekonomiska intressen. Omvänt är det mycket befriande att bevittna samarbetsviljan och stridbarheten hos en del av dem som kämpar i sin egenskap av vanlig medborgare, antingen det sker via en organisation eller som enskild person.

Den omedelbara konklusionen för vår framtid i Mienbygden måste vara att vi bör ta till vara på kunskaper och erfarenheter som andra fått och dragit lärdom av. Dessa kan utgöra basen för utvecklingen av en fungerande krisplan. Vi har inte behov för något speciellt komplicerat, men väl en praktisk manual att ta till i tillfälle av kris. Alla tycker vi förmodligen att vi har ett fungerande nätverk, men det är tyvärr lätt att missa någon eller något och därför kan det vara praktiskt att delegera ut ansvarsområden.

vgv

Att vi tillsammans måste slå näven i bordet när det gäller att ställa krav på el- och telebolag har blivit helt klart; ensam är det nog ingen som uppnår någonting i dialogen med dem. Det är självfallet bra att vi på landsbygden kan klara av jobbiga situationer som att vara utan vatten, ström, telekommunikation mm. i längre perioder utan att för den sakens skull lida någon direkt nöd. Men det är ingenting vi ska framhäva och vara stolta över. Tvärtom ska vi kämpa för att infrastrukturen här bli likvärdig med det som är genomsnitt för landet i övrigt. Vi måste blicka framåt och tänka på att gårdar, gods och backstugor helst ska vara bebodda året om. För att det ska vara ett realistiskt mål är det säkert många av oss som måste tänka om, tänka i nya banor, hitta lösningar så att vi kan överleva på landsbygden utan att behöva ta emot allmosor från det övriga samhället.

Vi måste sluta att säga, att det går inte. Vi måste ställa krav och göra det på ett så seriöst sätt att man förstår att vi menar allvar. Den som inte höjer rösten lär aldrig uppnå någonting i samhället.

Jag vill för övrigt passa på att tacka ett stort antal mycket engagerade Mienbor för en strålande och fullkomligt ovärderlig insats under temahelgen.

Claire Lieberath
Projektledare Storm över Mien

Smålandsgruppen
i samverkan med Leader+

Foto och bildtexter ovan och nedan
Ferdinand, Christer, Stig, Jan-Roelf, Björn

Till slut: bilder från förberedelsen

Pher och Olle fejkar stormfällning framför entrén

Räcker tallrikarna? Annika och Irene räknar

Sebastian trycker linoleumsnittet "Stormen" som sedan gavs som tack till talare och andra medverkande

Sebastian Jöndås PROVTRYCK

Höstens sista solstrålar

"Född i Norden, dyrkare av årstidernas växlingar och ganska hemmakär" är ingen inledning av en personbeskrivning till en partnerannons, utan skulle kunna vara en beskrivning av flera av oss. Men i vårt svenska sinne finns det också ett litet hörn ur vilket någon eller något ropar efter solen, när dimmorna börjar att stiga i slutet av augusti. Svensken är en verklig soldyrkare och jag tillhör också dem.

Varje höst börjar det att dra i stortån, lite till svampskogen, men desto mer till södern. I många år har jag alltid längtat dit, och tänkt på vad härligt det skulle vara att få känna en ljummen vind mot kinden vid en öppen sandstrand, sitta i ett litet exotiskt kafé, få höra tonerna av ett främmande språk och skaka av min vardag från skulderna. Man går och drömmer och blir äldre och äldre. Ryggen började att värka ibland, tiden rinner förbi och plötsligt skriker något (ur „det lilla hörnet“): Vakna och gör det *nu!* Många svenska och utländska visor besjunger att inte skjuta upp sina drömmar till morgondagen. Alltså slå till!

Efter det att hemmafronten organiserades om (en del av barnen har blivit så stora att de kan ta hand om de mindre syskonen), pengarna till maten de kommande fyra dagarna låg på köksbänken och 10 000 råd hade getts, satte vi oss i bilen och styrde söderut, en vacker och solig dag i mitten av oktober. Det var inte så svårt att ge sig av, som man först hade trott; Bilen rullade på, överallt fanns ställen, där man kunde stanna och fika och samtalsämnen tog aldrig slut. Med kameran i högsta hugg stannade vi till i Schweiz och tog kort upp emot bergstopparna, andades in bergsluften och fortsatte sedan genom alla de tunnlar som senare förde oss till Italien. Schweiz är ju, som bekant, ett mycket bergigt land och snart kom vi fram till St. Gotthards-tunneln med en längd av 17 km och med en tillåten hastighetsgräns av 90 km/timme.

Jag är ingen tunneldyrkare precis, men det gick bra. När äntligen ljuset bröt fram vid utgången av tunneln kändes det bättre. Känslan av instängdhet försvann på en gång.

Italien väntar, hoppas att vädret håller i sig. Vi skulle till Medelhavet; sol, blått vatten, blå himmel och milt klimat. Redan på 1800- talet hade turister lockats dit. Engländer och tyskar flydde både från dimma och regn till drömmorter som Bordighera, San Remo eller Alássio, Nervo eller Portofino vid den Italienska Rivieran.

Rivieran, kusten är endast en sida av Ligurien. I inlandet finns ensamma bergsdalar, små byar byggda i vinklar, som berättar om gamla handelsvägar, en hel del gotiska kyrkor, ett stort antal borgar och grottor från istiden, där Europas urinnevånare bodde. Men tiden räckte inte till och havet lockade mest, så vi fick vara nöjda med kuststräckan och det var vi också.

vgv

Den första dagen började att blekna, Medelhavet blev långsamt disigare. Det var på tiden att leta efter ett härbärge. Många hotell och pensioner var redan stängda vid kusten, men höll man sig till de lite större orterna, kunde man helt spontant få tag på ett bra ställe.

Det första hotellrummet blev mitt älsklingsrum på resan. Det var vitkalkat, avskalat, en järnsäng i mitten av rummet, olivträd i trädgården, med en fin blick över havet med sina pastellfärgade skiftningar.

Kvällen var varm, en månskiva "hissades" upp på himlen och magen knurrade. Vi hamnade i en familjerestaurang. Pizzan och det italienska språket verkade som uppiggingsmedel efter många timmar i bilen. Vi hade missat den liguriska specialiteten "pesto", som är gjord på småhackade vitlökar, basilikört, pinjekärnor, mejram och fårost eller parmesan och olivolja, men det gjorde inget för vi hade pesto hemma i kylskåpet. Trötta, lite dåsiga efter rödvinet, men med många fina intryck, föll vi i sömn.

Eftersom de flesta turisterna redan hade packat sina väskor och åkt hem igen var gatorna i oktober inte så fulla av trafik, och

vi bestämde oss för att inte ta motorvägen, som ligger längre in i landet, utan i stället åka landsvägen ända ner till Frankrike, den långsammare, men vackrare sträckan. Motoriserade, modiga, mindre män fanns överallt på vägen. De blev till verkliga trafik hinder. Just när man var som minst förberedd sköt de fram som oljade pilar ur kurvorna. Till slut fick man det intrycket att italienarna kör om *endast* i kurvor och inte på raksträckor, något man kunde skratta åt hemma, men som kändes mindre underhållande när man själv var bilförare i landet.

Men drömmen blev sann i en liten ort i Italien med bred sandstrand och höga berg emot inlandet. Där satt jag nu, inte i ett kafé, men i en liten restaurang, vinden svepte ljummen in från havet, endast några få turister strövade omkring på stranden, en blek engelsman njöt av de sista solstrålarna, blommor slingrade sig upp på ett vitt staket, små söta hus i ocker och orange lyste som karameller i solen och i ett mindre hotell, som skulle stängas för säsongen, bredde ett par ihärdigt snatrande italienskor vita lakan över möblerna. På den breda strandpromenaden korsade en hund sin egen väg.

Man ville frysa ögonblicket och lägga in det i frysskåpet hemma för att kunna plocka fram det senare i vinterdiset, men det var för varmt ute, alltså fick det i stället smälta in i själen.

Resan fortsatte till det med höghus tättbebyggda Monaco. Oljesschejker hade anlagt sina kolosser till båtar i hamnen, långa, mörkt välklädda män korsade målinriktade hamnen med dokumentportföljer i handen som var fulla av världens hemligheter. Närmast kajkanten stod en svart Rolls lite nonchalant parkerad. Det tycktes sväva in sedlar med vinden från havet. Jag tog en närmare titt på mina egna, bekväma turistkläder, som i designen låg ett ljusår från en Armani-kostym. Några andra svenska och även danska turister hade funnit vägen till Monaco, en del med barn. De kastade nyfikna blickar omkring sig. Var bodde Grimaldis dotter Stefanie? Vi försökte att lista ut i vilket höghus familjens svarta får hade hittat sitt nya betesområde, men ingen visste säkert var. När vi kom in i Frankrike nådde vi den alpiska delen av Provence som är mycket bergig, inte alls full av böljande, lila lavendelfält

Kurvorna slingrade sig uppåt och neråt, stup uppenbarade sig här och där. Det pirrade i magen, hjärtat satt i halsgropen och ögonen kneps ihop. Mörkret lade sig som ett täcke över oss, vi var på landet och inga lampor fanns, men som väl var; inte heller några italienare som tog höga risker i kurvorna. Vi mötte bara en och annan bil, men desto mer skyltar som varnade för stenras. Det kändes inte lugnande precis, och plötsligt blev vägen nästan oframkomlig, p.g.a. ett stenras. Reparationer var på gång, lyktor lyste här och där, men inte en fransman eller fransyska syntes till. Det var grått, dammigt och öde som i en gammal Hitchcock-film; en ideal plats för "Ett mord i Provence", men å andra sidan så pass öde, att t.o.m. en mördare måste efterlysas *innan* ett mord skulle kunna ske. Till slut blev vägen bredare, det började att regna, och nu lystes den blöta asfalten upp av strålkastarna. Den s.k. civilisationen var ett faktum. Man kunde andas ut. Norden väntade på oss igen!

Boel Cederqvist

En liten rättelse

Hej!

Är det möjligt att få en fil med bättre upplösning på skolkortet som ligger utlagt på hemsidan. Sänd den då till min e-mail, jag har ADSL så det ska inte vara några problem. Jag har det inte själv, men finns med i bakre raden, hette dock Karlsson och inte Svensson, bodde på Högåsa i Gäddeviksås i min morfars, Samuel Johanssons hus.

Mvh Carl-Eric Riise, Väckelsång

Det var alltså ett litet namnfel vid skolkortet i nr 4 förra året. Och Carl-Erik har givetvis fått kortet med bättre upplösning.

Händer runt Mien

December:

Januari:

Sönd. 8/1

14:00

Kura skymning ett år efter Gudrun. Vi grillar korv och berättar historier. Se artikel på första sidan.

Kontaktperson Claire Lieberath 0459-85105

Februari:

Onsd. 1/2

Manusstopp Mieninfo nr 1/06. Aktiviteter i mars, april och maj år 2006.

Glöm ej att skicka in material. Vad som hänt och kommer att hända. Skriver du på dator: skicka då gärna på diskett eller e-post.

Det tycks inte hända mycket i vinter men nedan lite bilder från sommarens aktiviteter. Ferdinand fotade.

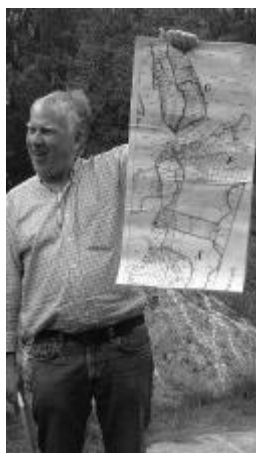
Auktionen.

Textila....

...och allmänna afdelningen

Och så vandrades det i Långasjömåla

Ni som var med vet vad som visades upp och pekades ut. Vi andra får sväva i ovisshet.

I nästa nummer kommer som vanligt "Vita yrkeskatalogen". Där kan du som vill marknadsföra dig i bygden annonsera. Givetvis gratis. Hör av dig innan 1/2 2006. / Red.